

မျှင်စ

သိပ်ချစ်တယ်မောင်

အခန်း (၁)

“ဪ... ပန်းသခင်ပါဆိုမှ ... ပန်းတို့ ရဲ့ သခင်ပေါ့ ...”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်...”

“အင်း...အဲဒီလို မဲ့ရွဲ့ပြောကြတဲ့ အချောအလှလေးတွေပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မာနတွေကြီးလှပြီထင်နေတာလေ...၊ ပြီး တော့လည်း ပန်းသခင်နဲ့ တွေ့ရင် ပါသွားတာပဲ” “ဟွန်း... ပါစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး...”

သုံးယောက်လှမ်းလာကြသည့် ခြေလှမ်းတွေက ညီသည် ။ ကန်ပေါင် တစ်လျှောက်မှာ ထိုင်ထသွားလာနေကြသော လူတွေကို ကြည့်မိလိုက် တာလည်း ရှိ ..၊

အမှတ်တမဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာလည်း ရှိကာ နှင်းဆီနက်၏ မျက်လုံး တွေကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ လွဲ၍ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ခဲ့ သည် မရှိ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ လွဲလျှင် တစ်လောကလုံး ဘာဖြစ်နေနေ စိတ်မဝ င်စားတတ်သော.. အနက်ရောင် တွေကို ထင်းနေအောင် အမျိုးမျိုးဝတ် ဆင်၍ ငေးလောက်အောင်လည်း လှသော....

နှင်းဆီနက်ဆိုသည့် သူမအတွေးထဲမှာ လောလောဆယ် စိတ်ဝင်စား

စရာဖြစ်နေသည် က ပန်းသခင်ဆိုသည့် ယောက်ျား ..၊

“တွေ့လား... အကြောင်းမရှိပါဘူးဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွား တာ... မပါလို့ ထင်တယ်နော်...”

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်...”

“မြ နော် ..ဒီလောက် စနေရင်တော့ ဆွဲဆိတ်မိတော့မှာ .. ”

“မလုပ်ပါနဲ့ .. ဒီက အသားထိရင် အသံမြနဲ့ အော်တတ်လို့ ပါ”

မြမြဖူးက ပြောရင်းနဲ့ နှင်းဆီနက်ကို ပခုံးချင်းတိုက်လိုက်ပြီး ရယ်သ ည် ။ သူမဘေးကို ခြေတစ်လှမ်းစာ ယိုင်သွားစဉ်...

“ဖက်....”

“အို!”

ထဘီအနားစနှင့် ခြေဖမိုးဖွေးဖွေးလေးပေါ်ကို ကွမ်းတံတွေးတွေ စဉ် ကျလာတာ ရဲခနဲ....

“ဟာ ! ... ဆောရီ... ဆောရီးနော်... ”

ဖိုင်တစ်ထပ်ကိုကိုင်၍ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလာသည့် လူကို မြင်လိုက်သ ည် နှင့် နှင်းဆီနက် မျက်နှာလေး တင်းသွား၏။

“ပန်းသခင် .. ”

“ဪ... ..တို့ ကို သိနေတာလား ... ကောင်းတာပေါ့ ၊ ထပ်တောင်းပန် ပါတယ်.. ဆောရီးနော် ...”

ထလာခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်းကို ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကာ နှင်းဆီနက် ကိုတော့ သခင်က စေ့စေ့တောင် မကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့် ဖို င်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲဆုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ လုံးခြေ၍ ..

....

“ပြန်သုတ်ပေးမယ်...”

လို့ ပြောကာ သူမရှေ့မှာ ခြေဖျားထောက်ထိုင်ချလိုက်၏ ။
ယောက်ျားလေးအုပ်စုရော... မြမြဖူးနဲ့ သက်တံနွေတို့ ရော ရုတ်တရက်
ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေမိကြ၏ ။

တိုက်ဆိုင်နေတာက အနက်ရောင်ကြိုက်သည့် နှင်းဆီနက်၏ ကိုယ်
မှဲ့ငွေ့ခြည်ဖောက်ဇာအနက် ဝတ်စုံက ပြောင်လက်လက် ပျော့ပျော့
လေးရှိနေကာ သခင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ဝတ်
ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီက သက်တံရောင်တွေ ပြေးနေသလိုမျိုးအနက်ရော
င်...။

ခြေဖမိုးပေါ်က ကွမ်းတံတွေးကို သုတ်ပေးနေတာပေမယ့် လူစည်
ကားနေသည့် ကန်ပေါင်လမ်းမှာ ရုတ်တရက်မြင်လျှင် ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်နေ
တာလိုလို...၊ ဖိနပ်ငုံ့စီးပေးနေသလိုလို..။

နှင်းဆီနက်က တစ်ကိုယ်လုံးနက်စွေးနေသည့် သူ့ကိုအပေါ်စီးက
ငုံ့မိုးကြည့်၍ လှလှပပလေးပြီးသည် ။ ခုပဲ ပြောနေသေးတာ သူ့အကြော
င်း.....၊

“ရှင် တမင်တကာ လုပ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

မေးလိုက်တော့ သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ စက္ကူစု
တ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ထရပ်ကာ....

“အဲဒီလို ထင်စရာဖြစ်သွားလား...”

“ဟုတ်တယ်....”

သခင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ပါးစောင်တစ်ဖက်မှာ ကပ်ထားသည့် ကွမ်းယာကို ခပ်ဖိဖိဝါးသည်။ ။ ပြီးမှ

“မင်းတို့ က တို့ နောက်က လာတာလေ.... ၊ ကျောကုန်းမှာ တော့ မျက်စိ မပါဘူး ထင်တယ်..”

“ရှင်ကတော့ ပါချင်ပါမှာ ပေါ့ ပန်းသခင်ပဲ ...”

“ဟား... ဝှတ်ဒ်တယ်ကွာ...”

“ဘာ!”

“အကြောင်းသိ ဓာတ်သိတွေဆိုတော့ကာရံနဘောတွေ ဘာမှ မလို တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်း စရာက.... မင်းထင်သလို တကယ် မဟုတ်ဘူး ...”

“ဪ... ”

“မင်းက သိနေပေမယ့် တို့ က မသိဘူးလေ ...”

ကွမ်းဝါးတာတောင် ဆွဲဆောင်မှုတွေ အပြည့်သုံး၍ ဖမ်းစားဖို့ ကြိုးစားနေသလား မသိ... နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်တိုင်း ပေါ်လာတတ်သည့် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က ကွမ်းဝါးနေတာလည်း ထင်းခနဲ... လက်ခနဲ...။

ပြီးတော့ ဘေးကို တံတွေးလှည့်ထွေးပြီးမှ

“လှတယ်နော်...၊ ဟွန်း....ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်နှာက မာလွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီလိုပဲ ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်အောင် လေ့လာထားရတာ ...”

“နှင်းဆီ”

သူတို့ စကားပြောနေသည့် ဘေးကို အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်သည့် ပုံပေါ်

က်နေသည့် လူရွယ်နှစ်ယောက်ရောက် လာကြ၏။ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် သူမနှင့် သက်ဆိုင်သူဖြစ်ပုံရှိကာ.....

“မင်းလား.... ပန်းသခင်ဆိုတာ....

“သိနေပြန်ပြီ....”

သခင်ကပြော၍ ပခုံးတွန့်ရယ်သည်။ တစ်ဖက်လူတွေကတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်နေလျက်.....

“လူသိများ တာကို မင်းကဂုဏ်ယူနေတာလား...၊ လူတွေထဲမှာ ဘီလူးတစ်ကောင် ရောက်နေတော့ ဒီလိုပဲ သိသာလာတာပေါ့ကွ၊ မင်းက ပန်းသခင် မဟုတ်ဘူး ပန်းခြံတဲ့ ကောင်... ပန်းစားဘီးလူး....

“ဟာ... မင်းတို့ က ဘလိုင်းကြီးပါလား....”

သူငယ်ချင်းတွေပါလာတော့ သခင်က နောက်လှည့် လက်ကာပြပြီး အပြုံးမပျက်....။

“ကဲ ...ကဲ.. ဇေယျတို့ ကလည်း သွားကြပါ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်.. မတော်တဆ ဖြစ်ကြတဲ့ ဟာ...”

သက်တံတို့ က စိတ်ညစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးတွေနဲ့ လှမ်းပြောပြီး နှင်းဆီကို ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။ ယောက်ျားလေးချင်း၊ နှစ်ဖက်မျက်နှာချင်း ဆိုင် ကျန်နေခဲ့ကြကာ

“ဒီမှာ ပန်းသခင်.. မင်းဘာသာ ပန်းပဲစားစား... အသီးပဲစားစား.... ကြွေကျလာတာကို ကောက်စား စမ်းပါ၊ တမင်ချူချပြီးမျိုးချတာက..”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ...၊ ပန်းသခင် အကြွေကောက်စားတာ ရာဇဝင် မရှိဘူး..”

“ဟိတ်ကောင်..”

“ဖက်..”

“ခွပ်..”

“ဟာ! ..မင်း...”

သခင်က လှည့်ထွက်သည် ။ ဇေယျက ပခုံးလှမ်းပုတ်၏။ ဒါမျိုးဆို နောက်မကျတတ်သည့် သခင်လက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်မရပ်ရသေး ခင် ဇေယျမေးရိုးကို လက်ပြန်ရိုက်ချပြီးသားဖြစ်ကာ....

“တော်.... တော်ကြတော့ ဟေ့ကောင်တွေ...၊ ရဲနဲ့ တွေ့သွားလိမ့်မယ် နော်...”

နောက်ထပ်အသွားအပြန်တွေ မဖြစ်ကြခင် ကောင်းဇော်တို့ သုံး ယောက်က သခင်ကိုဖယ်၍ ကြားဝင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

“တောက်... မင်းလိုကောင်က..”

ဇေယျ မျက်နှာကြီး နီရဲကာ ပါးစောင်ထဲက စိမ့်ထွက်လာသည့် သွေး စကို မသုတ်ဘဲ လျှာနဲ့ သပ်၍ ထွီခနဲထွေး၏။ ပြီးတော့ “မင်းသတိထား ဟိတ်ကောင်...” လက်ညှိုးထိုး ကြိမ်းဝါးပြီး ထွက်သွားကြ၏။

အုပ်စုချင်း မယှဉ်သာလို့ အားမတန် မာန်လျှော့သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သခင်ကတော့ မချိုမချဉ် ပြုံးလျက်၊ နှင်းဆီတို့ ဝင်ထိုင်သွားသည့် စားသောက်ဆိုင်ထိ သမင်လည်ပြန် ကြည့်နေသေးသည် ။

“တကယ့် သတိထားရမှာ နော် သခင်... ဒီကောင်တွေက တစ်ကောင် တည်းဆို အမြီးကုပ်ပြေးပေမယ့် အုပ်စုနဲ့ ဝိုင်းဖဲ့ရမယ်ဆိုရင် အပြစ်သိ တာတွေ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟုတ်တယ်.. မြေခွေးတွေလိုပဲ..”

“လူတော့ တော်တော်လှတယ်..”

ပြောနေကြတာက တခြား...၊ သခင်ငေးနေသည် က တစ်နေရာ..။

“ဟေ့ကောင်..”

“ဘာလဲ...”

“ခုပဲ ပြောနေတာလေ.. အဲဒီတစ်ယောက်က ဆိုင်သူရှိပြီးသား...”

“ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ...၊ ဘယ်သူမဆို သက်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊

ငါကတော့ စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင် ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေ မစဉ်းစား

ဘူး

လူပျိုအပျိုဘာဖြစ်ဖြစ် မတရားတာမရှိဘူး....”

ဒါဟာ ပန်းသခင်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

အလှအပ...အနုအရွ.. အချစ်အကြမ်း... အလွမ်းအားလုံးကို စိတ်ဝင် စားတတ်ကာ ကာရန်မဲ့သည့် ရင်ခုန်သံများ နှင့် အမြဲတမ်းပျော်နေတတ် သူ....။

*

အခန်း (၂)

“လာခိုးလှည့်ပါ” ဆိုတော့ သခင်ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ခိုးယူရလောက်သည့် အရာကို မဆိုထားနှင့်...။ မာမီဆီမှာ မုန့်ဖိုးတောင်းတာတောင် တစ်ခါပြောကြည့်လို့ အင်တင်တင် စစ်မေး လာပြီဆို ပြန်လှည့်ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်...။

“မေမေတို့ က စေ့စပ်ပေးပြီးတာနဲ့ သူတို့ နဲ့ မန္တလေးမှာ ပဲ လိုက်နေရမှာ လို့ အမိန့်ထုတ်ပြီးပြီ မောင်...။ မျိုးမှာ လည်း သွားနေရလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေက ရှိနေတော့ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ မျိုး မောင်နှင့် မခွဲနိုင်ဘူး...။ မချစ်တဲ့ လူကိုလည်း မယူနိုင်ဘူး သိလား...မောင် လာခေါ်မယ်မို့လားဟင်...”

“ချက်ချင်းကြီးကွာ..”

“အခြေအနေအရ ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ မောင်ရယ်... အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေ လက်ချိုးရေလို့ တောင်ရတယ်၊ ဒီလိုပဲချစ်လို့ စွန့်စားခဲ့ကြရင်း ရိုးမြေကျပေါင်းသွားကြတာလေ...။ ပြီးတော့ မျိုးတို့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပြည့်စုံတောင့်တင့်ပြီးသား... လူကြီးတွေ စိတ်ဆိုးနေတုန်း ခဏတော့..”

“မဖြစ်ဘူး မျိုး..”

“ဘာ!...”

“စေ့စပ်တာက လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်သေးဘဲ.. အခုလောလောဆယ် မင်းလိုက်သွားလိုက်ပါ။ ဒီကြား ထဲမှာ ကိုယ်တို့ ကြံကြတာပေါ့....”

“ဒီကြားထဲမှာ ဟုတ်လား... ခုတောင်မှ မျိုးက ချိန်းမှ မောင်ရောက်လာတာ၊ မျိုး အပြင်ထွက်မရတာ သိရက်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင် မောင်မကြိုးစားဘူး....”

“ဘာလဲ... ကိုယ်က စူပါမန်းလို မိုးပေါ်က ပျံပြီး ပြတင်းပေါက်ခွဲ ဝင်ခဲ့ရမှာ လား....၊ ခြံကြီးတိုက်ကြီးထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်ချစ်သူ ပြန်ပေးပါလို့ တောင်းလို့ ရော ရမလား...”

“မောင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ လမ်း လုံးဝကို မပါဘူး၊ မျိုးတို့ မိန်းကလေးတွေက မျှော်သာ မျှော်နေ ရတာပါ။ မောင်တို့ ရောက်မလာရင် လာပါ...ခေါ်ပါလို့ လက်တို့ မှာ လို့ မရပါဘူး.. ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာတဲ့ ၊ မောင်ကတော့ မျိုးကိုမကြိုက်လို့ မလာတာလား..”

အဲဒါ ကိုယ့်မေးခွန်းကို ဖြေပြီးပြီပဲလို့ ပြောချလိုက်ချင်သည် ။ ချစ်ကြတာ တွဲကြတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ..၊ ဒီလို အကျပ်အတည်းဖြစ်လာတာနဲ့ ခိုးပါဆိုတိုင်း ခိုးရအောင် ဘာမှ လည်း လွန်ကျွံမှားယွင်းခဲ့တာ မဟုတ်..။

တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း အချစ်က ပျော်စရာကောင်းသလို တစ်ခါတလေကျတော့ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလေသည် ။

နှင်းဆီနက်ဆိုသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ပုံစံလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ ဖျတ်ခနဲ ပြုံးယောင်သန်း၏။ သူမနဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့ တော့ ကြိုးစားရဦးမည်။

ဒါတောင် ပျင်းစရာကောင်းလာရင်တော့ မာမီ ညည်းညူတိုက်တွန်းနေတဲ့ စီးပွားရေးကိုပဲ နည်းနည်းပါးပါး၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းရုံ

ဟန်ရေးပြ လှုပ်ရှားရတော့မည်။

တစ်ယောက်တည်း ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မဟာဆုံးဖြတ်ချက်ကြီး ချ၍ သက်ပြင်းခိုးချမိ ဟွန်း....

“မောင်..”

“ဟင်..”

ခေါ်သံ တိုးတိုးလေးကို လန့်သွားသည် ။

“ဘာလို့ ငိုငိုကြီး ဟိုဘက်လှည့်နေတာလဲ..”

“တွေးနေတာပါ....”

“မျိုး တို့ ရှေ့ရေးကိုလား မောင်ရယ်... မောင်က တွေးလွန်းနေတာပါ ၊ ဘာအခက်အခဲမှ ဖြစ်လာ ဖို့ မရှိဘူး.. မျိုးကိုပဲ မောင်လာခိုးလှည့်..”

ဆောရီး...!

စိတ်ထဲမှာ အသံမြည်ရင်း ပြုံးမိလျှင်...

“မောင် သဘောပေါက်သွားပြီလား...”

“အင်း...”

“ဒါဆို.....ဟင်!..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ မေမေနဲ့ ကိုကြီးတို့”

ဒါက တစ်ကယ်လက်တွေ့ခုန်လာသည့် ရင်ခုန်သံတွေဖြစ်သည် ။

လှမ်းမြင်လိုက်သည့် အကွာအဝေးကို မှန်းဆကာ မျိုးရဲ့ လက်ကို ပ ခုံးပေါ်ကနေ ဖယ်ချလိုက်သည် ။

“မျိုး ကြောက်တယ် မောင်...၊ မျိုး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“မျိုး တို့ က သားအမိ မောင်နှမတွေချင်း မင်းတစ်ယောက်တည်းကို မြင်သွားရင် ရှော့ခံမရှိဘူး...၊ ကိုယ့်ကို တွေ့လိုမဖြစ်ဘူး မျိုး.....

“ဆောရီးနော်..”

“မောင်...”

သူလှည့်မကြည့်တော့ပေ။ လူငါးယောက် ကုန်းမို့ပေါ်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း တက်လာကြတာကို နောက်ထပ် လှမ်းကြည့်မိရင်း အနိမ့်ပိုင်းကို ဆင်းပြေးလျှင် ပြေးနေတဲ့ သူနဲ့ မျိုးရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သိက္ခာတွေ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး၊ ကျဆင်းဖွယ်ရှိရာ....

“မောင်..နေပါဦး..”

ဒီကောင်မလေး ခေါ်ပြန်ပြီ..။

ကြိရာမရဖြစ်ကာ ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဘေးမှာ ထီးလေးဖွင့်လျက်သားနှင့် လက်ပံတော့တစ်လုံးပေါင်ပေါ်တင်၍ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်.....။

“အမလေး! ...”

သူ့မ ဘေး မှာ လွှားခနဲ ဝင်ထိုင်ချလိုက်လျှင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံးအချိုးတူ ဝိုင်းဝန်းသွားသည့် မျက်နှာက နောက်ထပ်အသံတောင်မထွက်နိုင်ဘဲ.....

“မင်း...”

“ခဏလေး... ခဏလေးပါဗျာ... နောက်ကရိုက်သတ်မယ့်လူတွေလိုက်နေလို့ ...”

ထီးကို ကောက်ကွယ်ဆောင်းလိုက်ပြီး သူမနားထပ်တိုးထိုင်သည်။ ။

ထိုအခါကျမှ သူမခေါင်းတခါခါနှင့်

“မဖြစ်ဘူး.....မဖြစ်ဘူး... သွား.... ခုထွက်.... ငါအော်လိုက်မှာ နော်...”

“ဟား!.. မလုပ်ပါနဲ့ခဏလေးပါဆို...”

ထပြေးတော့မလိုဖြစ်နေသည့် သူမလက်ထဲက လက်ပံတော့ပံကိုပဲ ပြန်ဖိဆွဲထားရင်း.....

“ခင်ဗျားကို ဘာမှ အန္တရာယ်မပေးဘူး.... ခဏလေးပါ..”

သူပြောလို့ မှ မဆုံးသေး....

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ.... နင့်ကောင်ဆိုတဲ့ လူရှုပ်... ခုနက လှမ်းမြင် လိုက်တာ နှစ်ယောက်..”

“ပြေးခိုင်းလိုက်မှာ ပေါ့.. ဒါမျိုးဆို သိပ်လျင်တာလေ...၊ ဟွန်း...ညည်း တွေ့မယ်...လာခဲ့..လာ..”

“မေမေ့သမီးကို စေ့စပ်ပေးမနေနဲ့ ...တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးလို က်တော့၊ ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လိမ့်မယ်..”

“ဟုတ်တယ်....အချိန်ဆွဲလေ.. အားလုံးမှာ အန္တရာယ်ရှိလေပဲ၊ တစ်ခါ တည်း ပေးစားလိုက် မေမေရာ..”

စကားသံတွေကို ကြားနေရကာ သခင် အသံထွက်အောင် ရယ်သည် ။ ပြီးတော့....

“ကောင်းတယ်..”

“အံ့မာ... မင်းက....”

ဒေါက်နီနေသည့် မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်မိကာ မချိုမချင်ဖြစ်နေ
မည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို တည်တည်တံ့တံ့လေး ပြန်ပြင်ရသည်။ ။ ပြီးတော့
ကိုင်ထားသည့် ထီးကို ပြန်ပေး၍

“ခင်ဗျားကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ရော့.. ကျေးဇူးပဲ..”

“မလိုပါဘူး... သွား... မြန်မြန်....”

ထီးကို ဆောင့်ဆွဲယူကာ ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာနှင့် အော်ထုတ်ပုံက
သခင့်မျက်နှာကို တင်းသွားစေလျက်.....

“ဘယ်လိုလဲ... ခွေးမောင်းသလိုကြီးပါလား...”

“မင်းက ခွေး မဟုတ်ဘူး မို့လား... နာမနေနဲ့ ၊ ပြောတတ်သလို ပြော
ကာ...”

ပြောပုံက စကားမှားသွားလို့ တောင်းပန်တာလား... ဂရုမစိုက်စွာ ဆ
က်ပြောတာလား...

သူ စဉ်းစားနေတုန်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ထွက်လာတာ နောက်ထပ်အသံ
တစ်ခု....!

“ဟဲ့ ... သွားလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

ပြောပြီးမှ ထီးကို ခုနကအတိုင်း ပြန်ချထားလိုက်ပြီး
နောက်ကိုဝှေ့ကြည့်ကာ.....

“ဒီလိုပြဿနာတွေရှိတဲ့ နေရာ လာထိုင်မိတာကိုက မှားတာ.... နေ
ရာပြောင်းဦးမှ”

သခင်ထရပ်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာမှာ ပြုံးရိပ်ထင်ကာ သူမဖုန်းဆက်
တာကို ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေမိ၏။

မိစော...ရေသန့်ဘူး မတွေ့လည်း ခုပြန်လာခဲ့...ငါနေရာရွှေ့မလို့ ...”

ဖုန်းကို ချထားသည့် ဆလင်းဘက်ခံထဲ ပြန်ထည့်... ထီးကို ပြန်ခေါက်သိမ်းကာ ပါးရိုးပေါ် ခဏခဏ ပြုဆင်းလာသည့် ပခုံးလောက် ဆံပင်တွေကိုလည်း ခဏခဏ သပ်တင်၏။

ခုကျတော့ နှင်ထုတ်ဖို့ သတိမရတော့တာလား...၊ တကယ့်ကို လူရှိတဲ့ နေရာကို စိတ်ကုန်သွားတာလား...။ သူမပုံစံက မီးလောင်ပြေး ဒုက္ခသည် လို ချက်ချင်းကြီး ကမန်းကတန်း...။

လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း... ဆံပင်တွေ သပ်ရင်းရယ်မိသည် ။ ဘယ်လိုမိန်းမကြီးမှန်းမသိ...

*

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား အိမ်နီးချင်း အတိုင်ခံရလောက်အောင် မာမို့သား ဆိုးနေတာတော့ မကောင်းဘူးနော်...! မာမီ ခပ်ချောချောလေး မွေးပေးထားတာ ရည်းစားတွေ ပွထနေအောင်ထားပြီး ကောင်မလေး လှလှမြင်တိုင်း မျက်စိသရမ်း... ပါးစပ်က အငြိမ်မနေ..

“ကုန်ပါပြီ မာမီရာ...”

“ဘာကုန်တာလဲ..ပြောပုံဆိုပုံက စကားပြောရင် ခန့်ခန့်ညားညား တစ်နေရာမှ မရှိဘူး၊ ပခုံး တွန့်လိုက်... လက်ခါလိုက် .. မျက်နှာတစ်ပြင် လုံးရှုံ့တွ အငြိမ်မနေ...”

“ဟား!..”

ဒက်ဒီနဲ့ မာမီ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ထိုင်နေကြပြီး နှစ်ဖက်ညှပ်ပြောနေသ မျှ သခင် ဘယ်ဘက်ကိုမှ မကြည့်ဘဲလည်း နားတွေ အူထူနေပါပြီ။

ဒက်ဒီ အရင်ထထွက်သွားတဲ့ နေ့ဆို သူနဲ့ မဆုံဖြစ်ပေ။ မာမီကလည်း ဒယ်ဒီနောက်လိုက်.. ဟိုမှာ ဒီမှာ နှင့် စားပွဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း အေးဆေး...”

သုံးယောက်ဆုံမိပြီ ဆိုရင်တော့

“မနီလာက မျက်နှာတော်တော်မကောင်းဘဲ ပြောတာ...! လူကြီးချင်း က ရင်းနှီးနေတော့ ပြောမထွက်လို့ မတိုင်တာတဲ့ ..! အခု...”

“အခု ဘာဖြစ်လို့ လဲ မာမီ...၊ သူ့သမီးနဲ့ သားက ပထမနှစ်တည်းက ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ ပြီးပြီ..”

“သခင်....”

“ဗျာ...”

ထူးသံပျော့ပျော့နှင့် မာမီဘက်လှည့်ပြောနေသည့် လက်ဟန် အမူအရာတွေပါ ပြေကျသွားရသည်။ ဒက်ဒီရဲ့ သခင်...လို့ မာကျောကျောခေါ်လိုက်သံ ရောက် လာပြီဆို နားလည်မှ ...။

အဆင်မသင့်လျှင် မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့...၊ မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား... တည်တည်ခံခံပြော.... စသဖြင့်သော စကားတို့ နှင့် လူကို မိန်းမလျာလုံးလုံးဖြစ်သွားအောင် ပြောခံရဖို့ လည်း ရှိသေးသည်။

“လူကြီးစကားပြောနေရင် ဖြတ်မပြောရဘူးဆိုတာ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ပြန်သင်ပေးရဦးမလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး...သားပြောချင်တာက ရင်ချစ်နဲ့ သား ရင်းနှီးခဲ့ဖူးလို့ အခု နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောဖြစ်သွား ရတဲ့ အကြောင်း....”

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ...”

“မရိုးမသားမှ မဟုတ်တာ ဒက်ဒီ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်.. သူ့မိဘမကြိုက်ဘူးဆိုရင် မင်းမခေါ်နဲ့ ပေါ့..”

“သားတို့ က ကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ပြုံးတောင်မပြဘဲ ချက်ချင်း မသိသလိုကြီး ဘယ်လိုလုပ် နေမလဲ... ဒါမှ မရဘူးဆိုရင်လည်း သူ့သမီး ရင်ချစ်ကိုပဲ ပြောပေါ့....”

“အံ့မာ... မင်းက..၊ လူကြီးမတော်လို့ တားနေတာကို လုပ်မှာ ပဲ... ဒီ

လိုလား....”

“ကဲ...ကဲ.. အစ်ကိုလည်း ဒေါသထွက်ပါနဲ့ ၊ အဲဒီကိစ္စ ခိုင်ပြောပါ့မယ်...”

ဒေါ်ပန်းသီခိုင်က သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆင်မပြေ မဖြစ်ရအောင် ကြားဝင်သည် ။ ဦးခင်ထွန်း ကတော့ ဒီသားတစ်ယောက်ကိုပဲ အမြဲတမ်း စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေရတာမို့ နဂိုကတည်းကကို သိပ်ပြောမနေချင်တာ ဖြစ်၏။

ဘွဲ့ရ အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မိဘက ချမ်းသာတာနဲ့ တိုင်းတာပြီး ကျေနပ်လွတ်လပ်နေကြတာ။ သူဌေးသားဆိုတဲ့ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေပဲမို့ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေရတာ အချိန်တိုင်း...။

ကိုယ့်သားကို ကိုယ့်ခြေရာ နင်းစေချင်သည် ။ ကိုယ့်လောက်မဟုတ်ခဲ့ရင်နေ... ကိုယ့်ထက်သာ လွန်ကောင်းမွန်သွားမယ်ဆိုလည်း ကျွမ်းဆယ်ပတ်လောက်ထိုးပြီး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ဦးမည်။ အဲဒါ ငါ့သားကွ”လို့။

ခုတောင် တက္ကသိုလ်တက်ပြီဆိုကတည်းက လုံးပမ်း ကြိုးစားနေခဲ့တာ ရည်းစားရရှိရေး...။ ကျောင်းပြီး သွားလို့ ထပ်တိုးလာသည့် ရောဂါကျတော့ ရည်းစားထည်လဲတွဲနိုင်သည့် လွတ်လပ်ရေး.....

“ကျွတ်!...”

“ဂျိမ်း...”

ကားပေါ်မှာ ညင်ညင်သာသာ ထိုင်လိုက်ဖို့ တောင် သတိမထားနိုင်..။ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသံ ထွက်လာတာကို သတိထားမိသည် ။

ဒေါ်ပန်းသီခိုင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်သွားသည် ကို သိသည် ။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ပြီ ဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး စားသုံးနေသော သားရဲ့ ဘေးမှာ လာပြန်ထိုင်ကာ....

“ဖအေ စိတ်တိုသွားတာ မြင်လားသား....”

“မာမီကလည်း ...”

“မာမီက မလည်း နဲ့ ..၊ သားဒက်ဒီက အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်... အိမ်ကထွက်သွား တာနဲ့ မိသားစုအတွက် နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဘဲ စိတ်ကူးကောင်း... အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ နဲ့ ဖြစ်နေရမှာ ..၊ စိတ်လက် ထိုင်းမှ ဝိုင်းခြင်း၊ မပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ အောင်မြင်မှုတက်လမ်းတွေကို ဘယ်လောက်လွှမ်းမိုး ပိတ်ဆို့ထားနိုင်သ လဲ....”

“အကြီးကြီးဖြစ်သွားပြီ မာမီရာ..၊ ကျွတ်!... အဲဒီဒေါ်နီလာဆိုတဲ့ အန် တီကြီး တော်တော်ကို ပါးစပ် ဖွာတာပဲ....”

စိတ်ညစ်သွားကာ တစ်ခြမ်းကျန်နေသေးသည့် ပီဇာကို ပါးစပ်ထဲအ ကုန်ထည့်၍ ကော်ဖီနဲ့ ရောလိုမ့် ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဝါးနေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက မသိမသာတွန့်မဲ့လျက်....

“တွေ့လား.. မင်းဒက်ဒီ မကြိုက်တာ အဲဒီလိုပုံစံတွေပဲ....”

“ဒက်ဒီက သားကို ကြိုက်ခဲ့တာ ဘယ်နှခါရှိလို့ လဲ...”

“မာမီလည်း မကြိုက်ဘူး...”

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ်လေ...၊ ဒက်ဒီက အဖြူဆို မာမီဘယ်တုန်းကမ ပြီးခဲ့ဖူးလို့ လဲ...”

“မာမို့ကို သားက ခွန်းတုံ့ပြန်နေတာလား...”

“သား ပြောတာ နည်းနည်းပါးပါး နားထောင်ပေး မာမိရာ...”

သခင်က ဒေါ်ပန်းသီခိုင်ဘက်ကို သေချာလှည့်ထိုင်၍ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက်ကို ထပ်ဆုပ် ကိုင်ကာ.....

“သားပြောရင်မဆူနဲ့ ... အဲဒီ ဒေါ်နီလာရဲ့ သမီး....”

“ရင်ချစ်က သားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောကျနေတာ... ခုချိန်ထိ.. အဲဒါ ပြောမလို့ လား...”

“မာမို့ကျတော့ သားပြောလို့ မပြီးသေးဘဲ ဖြတ်ပြောခွင့်ရှိလား...”

“ရှိတာပေါ့... မာမိက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က နှိမ့်ချဝေဖန်ပြောတာ မကြိုက်ဘူး၊ မာမို့သားဆို ပိုဆိုတာပေါ့၊ မကြိုက်ရင် ရှောင်နေလိုက်...ဒါကို ဂုဏ်ယူပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြွားဝါလိုက်ရင် မိန်းကလေး ဘယ်လောက်နစ်နာလဲ...၊ ပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးလည်း ကောင်းလား...”

“မာမို့လိုပဲ သူတို့ သမီးကို သူတို့ သင်ပေးကြပေါ့ မာမိ... အပြောခံရအောင်နေလို့ ခံရတာ၊ ဒီလိုမနေနဲ့ .. ဒီလိုမပြောနဲ့ ဆိုတာတွေ...”

“သား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ.. မာမိဆုံးမနေတာနော်...”

သခင်မျက်နှာ မဲ့သွားသည် ။ ဒက်ဒီရော မာမိပါ စိတ်ထား နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းတာ သူ့အတွက် တစ်ရံ တစ်ဆံ...၊ သားတစ်ယောက်မွေးထားပြီး မာမိက အမျိုးသမီးထုဘက်က လုံးဝရပ်တည်သည် ။ ဒက်ဒီက ယောက်ျားဆိုတာ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့လို ကြီးမားသည့် သိက္ခာပုဒ်များ နှင့် တည်ငြိမ်ရေးကို လမ်းညွှန်၏

အလန်းဇယားထဲမှာ ပန်းများ စွာနှင့် သင်းကြူလိုသည့် ပန်းသခင်တို့
အတွက် နေရာမရှိ...။

မိသားစု သုံးယောက် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည့် တြိဂံလို အနားသတ်
မျဉ်းသုံးဖက်က အတိုအရှည်မညီခဲ့ တာလား..။

*

အခန်း (၄)

“ဘယ်သဘောနဲ့ မှ မဟုတ်ပါဘူး.. သခင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာလေးကို ကြိုက်တယ်၊ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ပြလိုက်ရင် မျက်လုံးထဲမှာ အေးသွား သလိုပဲ...”

ရင်ချစ်က အပြတ်အသတ် ခြွေနေသည် ။ မျက်နှာတော့ ပူသလိုလို ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပီကေဝါးနေရင်း မျက်ခုံးခြစ်သလိုလိုနဲ့ တစ်ဖက်လှ ညှိပစ်မိ၏။

ထိုအခါ မျက်လုံးထဲကို တန်းခနဲ ဝင်လာတာက မျက်မှန်ဆိုင်ရှေ့မှာ နှင်းဆီနက်...၊

“တို့ သွားမယ်နော်.. ပြောချင်တာက အဲဒါ ...၊ မင်းလည်း လက်ထပ် တော့မှာ ဆိုတော့ လူကြီးတွေ တားဆီးချင်တာ မလွန်ဘူးလေ၊ တို့ ကလည်း မဟုတ်တမ်းတရား အဆူခံနေရတာ အောက်တာပေါ့...”

ခြေလှမ်းပြင်ပြီးကာမှ မကောင်းတတ်လို့ နှုတ်ဆက်နေရသည် ။ သူ ကမပြီးနိုင်....၊

“မာမီကို ရင်ချစ် ပြောပြီသားပါ။ ရိုးရိုး ခေါ်ပြောကြတယ်ဆိုတာ.....

“ဒါပေမဲ့ မင်းမာမီ အိမ်ထိ လာတိုင်ထားတာဆိုတော့ အားလုံးကို ရပ် လိုက်မှ ဖြစ်မယ်...၊ အိုခေနော်.. ဝွတ်ဒ်ဘိုင်...”

သူချက်ချင်း နှုတ်ဆက်ပစ်လိုက်သည် ။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးဟလျက်

တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ပြင်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

“ဟေ့ ...”

“အမေ့!...”

“ဆောရီး...”

ရေးကြီးသုတ်ပျာပုံစံနှင့် ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တာ ...သူမကိုင်ထားသည့် မျက်မှန်လေး ခွပ်ခနဲ ကျကွဲ၏။

“တောက်...”

“ဆောရီးပါဗျာ..... ခဏလေးနော်..ပြန်လာခဲ့မယ်...”

သူဆက်ပြေးဖို့ ပြင်တာနှင့် နှင်းဆီက ပုခုံးကအင်္ကျီစကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်ကာ....

“မရဘူး.. ဒီမှာ ကျကွဲသွားတာကို ပြန်လျော်ပေးသွား....”

“ဟား... ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မရဘူးလား... ၊ ရော့... ဒီနာရီခဏယူ ထားလိုက်...”

နာရီဖြုတ်ဖို့ ပြင်တာနှင့် သူမက ခေါင်းခါပြီးသား...။

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေမရဘူး...၊ ဟိုရှေ့မှာ ရှင့်ယောက်ဖ ကားတိုက်သေနာတာဖြစ်ဖြစ်...”

ပြဿနာ ဤသို့ စခဲ့ပြီးသည့် နောက်....၊

“လာမပြောနဲ့ ... ဘာမှ မလိုတော့ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကိုမပတ်သက်ချင်တာ...”

”

ဂမုန်းပွင့်ထဲက အတူတူထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နှင်းဆီမျက်နှာက စူပူပူ

လေးနှင့် ခြေလှမ်းတွေ ကျဲနေ၏။

သူက အတင်းကပ်လိုက်နေရတာ သိသာလျက်.....

“မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် အခုပတ်သက်မိကြပြီဥစ္စာ... ခဏဖြစ်ဖြစ် ကွာ...”

ပြောလိုက်တာနှင့် နှင်းဆီချက်ချင်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ ။

“ရှင် တမင်လုပ်တာများ လား..”

“ဪ... ဒုက္ခ...”

“ဘာ ဒုက္ခတာလဲ ပန်းသခင်... ရှင်က နာမည်ကျော်...”

“နာမည်ကျော်ပေမယ့် မင်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရလောက်တဲ့ အထိ တို့ နှစ်ယောက် ငြိဖို့ ရှိခဲ့ လို့ လား....”

“ဘယ်လို သိမှာ လဲ...၊ ဒါတွေ ရှင်ပဲ ကျွမ်းကျင်မှာ ပေါ့...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကော်ဖီအတူတူသောက်ဖို့ ဖိတ်တာလေးကိုတော့ မငြင်းသင့်ပါဘူးကွာ..၊ မင်းမျက်မှန် အတွက် လျော်ပေးခဲ့ရတာ ကိုယ့်မှာ ပါသမျှ ချွတ်ခြုံပဲ... တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဝယ်မတိုက်ချင်ဘူးလား..”

“ဟွန်း....”

ဒီတစ်ခါ အတူတူလျှောက်ကြတော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ညီညာသွားသည်။ ။

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေက နှင်းဆီလို့ ခေါ်သံကြားသလားလို့ ...”

“တကယ် မသိတာ သေချာလား..”

ရယ်သံလေးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည့် နောက်...၊

နောက်ထပ် တစ်ဆင့်၏ ပထမ အစသည် ...၊

*

အခန်း (၅)

ချစ်သူမျက်နှာလေးကို လှမ်းမော့ငေးရင်း ဂစ်တာသံညက်ညက်နဲ့ သီချင်းသံမှာ ရင်ခုန်သံတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ရင်ခုန်သံတွေက သူ့အနှစ်သက်ဆုံးမို့ ဂစ်တာတီးပြီး သီးချင်းဆိုရတာကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ။

ဥပမာ ခုလိုမျိုး ချစ်တဲ့ သူ ခြံရှေ့အရောက် တစ်ယောက်တည်းလာ၍ ကားမပါ ခြေဗလာနှင့် ရွှေနားတော် တေးသီချင်း ဆိုရမည်ဆိုလျှင်.....

...အိုင်...လပ်ဗ် ယူ... ရင်မှာ လေ အရူးအမူး.....

...ကိုယ်ချစ်သွားပြီ ... ကြင်နာသူလေး.....

...မင်းအတွက် အိုင် လပ်ဗ် ယူ....

သူ့ဂီတာက တေးသွားအဆုံးမှာ ... ဘေးမှာ ချထားသည့် ဖုန်းရဲ့ ခေါ်သံလေးဖြစ်သည်။ ။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီရဲ့ ဖုန်းခေါ်နေတာဖြစ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်သည် နှင့် နှင်းဆီက ဖုန်းကို ထောင်ပြသည်။ ။

“ပြောလေ... နှင်း.....”

“ကို ပြန်တော့လေ.. ညဉ့်နက်နေလိမ့်မယ်....”

“ပြန်မှာ ပေါ့...”

“အဝေးကြီး ဒီတိုင်း ပြန်ရမှာ ကို.... ပြန်ပါတော့၊ ကိုးနာရီလောက်ဆို

ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ဂီတာမကြိုက်ကြဘူး၊ ကို့ကို ခဲနဲ့ ပေါက်ကြလိမ့်မယ်...
.”

“အိုခေ.... ဝှတ်ဒ် နိုက်...”

“ဝှတ်ဒ် နိုက် ကို...”

ဖုန်းကို ဂျာကင်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဂစ်တာရော.. လက်ရောမြှောက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဂစ်တာကို တစ်ဖက်ကကိုင်၍ စီးကရက်သောက်ရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့တာ တစ်လှမ်းချင်း...။

မည်းနက်နေသည့် ကတ္တရာလမ်းလေးပေါ်မှာ ကိုယ့်ခြေဦးထိပ်ကို ပြန်၍ ငုံ့ကြည့်၍ ပြုံးမိသည် ။ စီးကရက်တိုကို ပစ်ချပြီး ဖိနပ်နဲ့ ဖိနင်းလျှောက်ခဲ့ရင်း.....

“မင်းက ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် နှင်းဆီ....”

နှုတ်မှ တီးတိုးဆိုမိ၏။

ဒါပေမဲ့ မင်းဆီကို တို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့တာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဟိုဘက် လမ်းထိပ်က သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကားထားခဲ့တာ...။

ဆက်၍ တွေးဖြစ်သော စိတ်ကူးနှင့် သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးမိစဉ်...

“ဝီတီတွေဖြာလာပုံရတယ်...”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည် ။ လမ်းဘေး မှောင်ရိပ်ထဲက ထွက်လာကြသည့် သုံးယောက်ထဲမှာ ဇေယျကခေါင်းဆောင်၊ မှောင်ရိပ်မှာ ပျောက်အောင် အနက်ရောင်တွေချည်း ဝတ်ထားတာ မြင်တော့ သူပြုံးမိသည် ။

“မင်းက တစ်ယောက်တည်း ဒီထိလာတယ်ဆိုတော့ သတ္တိကောင်း သားပဲ...”

“ဟွန်း... အုပ်စုနဲ့ မှ မိုက်ရဲတဲ့ လူတွေ အထင်ကြီးကြတာပေါ့.... ဒီလို ပါပဲ...”

မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ဖက် အကျည်းတန်စွာ ကုတ်ကျသွားသည် ။ ပြီး တော့ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလျှောက်လာကာ....

“အုပ်စုဆိုတဲ့ သဘောက စည်းလုံးခြင်းပဲကွ...၊ အချိန်ပြည့် ကျီးကန်း တောင်းမှောက် လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူ တစ်ကောင်တည်းဖြစ်နေတာကို ကြံ ဖန်ဂုဏ်ယူမနေစမ်းပါနဲ့”

ပြောပြီး ဇေယျက ရွံရှာသလို မဲ့ရွဲ့ပစ်ကာ.....

“ကားပါရက်နဲ့ လမ်းမှာ ထားခဲ့ပြီး ခြေလျင်လာတာ ဘာလဲ.....၊ ဒါ မင်းရဲ့ ပန်းခြေနည်းလား....”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ အတွက် ကိုယ့်ဘက်က အရင်ပေးဆပ်ရတာပဲလေ...၊ ပေးရတာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးရဲရတယ်၊ ဒါကယောက်ျားအလုပ်... မိန်းမနဲ့ နေရာလူ မာနပြိုင်နေရင် ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့....”

အနာပေါ် တုတ်ကျသွားသည့် ဒေါသမျက်နှာနဲ့ ဇေယျ အံကြိတ်သည် ။ နှင်းဆီ နဲ့ သူလမ်းခွဲခဲ့ကြတာ ငါးလကျော်ပဲရှိသေးသည် ။ သူမမေ့နိုင်ခဲ့သလို သူမလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ထင်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

လက်တွေ့ဖြစ်လာတာက ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ဘဲ ခပ်ထေ့ထေ့ လှောင်ရိပ် ထင်နေသည့် မျက်လုံးတွေရှေ့မှာ သူခံခက်စွာဖြင့်.....

“မင်းကိုယ်မင်း အောင်နိုင်သူ ဖြစ်သွားပြီလို့ ..”

သခင်က ပခုံးတွန့်၍ မဲ့လိုက်သည် ။ စကားသံမပါဘဲ ဖြေလိုက်တာမျိုး....။

“အေး...ယောက်ျားတိုင်းဟာ မာယာမရှိတော့ မင်းလိုကောင်မျိုး အရှက်မရှိ ပြောစရာတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့...”

စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောလျက်... ဇေယျက ကုတ်အင်္ကျီနောက်ခါးကြားထဲ တစ်စုံတစ်ခု နှိုက်ယူ၏။ ဒီလောက်ထိဖြစ်လာမည် မထင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်

‘လက်နက်’ ဆိုတာ သိလိုက်သည် နှင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွား၏။ သခင် မျက်နှာပျက်သွားတာ မြင်ကာ ဇေယျက ကျကျနနကြီးမဲ့၍ ပြုံးတော်မူလျက်....

“နောက်ထပ် မင်း ပါးစပ်ထဲက မာယာတွေ ထွက်မလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင် မနက်ဖြန်တွေ ပိုလှ သွားမှာ ...”

ပြန်ထုတ်လိုက်သည့် လက်မှာ ဓားအိမ်တစ်လက် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း...။

“နေဦး..ဇေယျ အဲဒါတော့ မင်းမသုံးနဲ့ ...”

သူ့ဘက်က လူတွေကိုယ်တိုင် ဇေယျမှာ လက်နက်ပါလာတာကို သိပုံ မပေါ်...။ ဓားအိမ်နှင့် အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်တာနှင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

“ဇေယျ.... ဇေယျ...”

ဘယ်သူမှ ဆွဲချိန်...တားချိန် မရလိုက်အောင် ဇေယျ လှုပ်ရှားလိုက်တာ ဓားရောင်တစ်ချက်ပဲ လက်သွားသည် ။

ဓားအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ခြင်း၊ ထိုးချလိုက်ခြင်းက ဒေါသကြောင့် သွေး
ရှူးသွေးတန်းဆန်နေကာ ဓားမှန်း သိလိုက်ကတည်းက သတိထားကြည့်
နေသည့် သခင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို တန်းခနဲ ပြေးဝင်၏။

“အား!....”

“ဟာ!....”

ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ မှောက်ခုံကြီး လဲကျသွားသည့် ဇေ
ယျနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် အတိုင်း ရှိနေသော သခင်ကို
ပြူးကြောင်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ။

ဓားနဲ့ ပြေးထိုးလိုက်တာကို သခင်က ဆုတ်ရှောင်လိုက်ရင်း ဓားကိုင်
လက်ကို ဂစ်တာနဲ့ လွှဲ၍ ပုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ဇေယျအရှိန်နဲ့ တစ်ပတ်
လည်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့လက်နက်နဲ့ သူ့ကံကြမ္မာကို စီရင်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသ
ည် က အားလုံး သက်သေ.....။

“ဟာ! ဟို...ဟိုမှာ ကင်းလှည့်ရဲတွေ ...ရဲတွေလာနေပြီ...”

သူ့လူတစ်ယောက် အလန့်တကြားအော်လျှင် သခင် ဘာကိုမှ ကြည့်
မနေတော့ဘဲ မှောင်ရိပ်ကြားထဲ တိုးဝင်ပြေးခဲ့၏။

ဓာတ်မီးရောင်တွေ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြေးလွှား ရှာဖွေနေတာတွေ
သည်။ ။ ကိုယ့်နောက် လိုက်လာ တာလား....၊ မလိုက်ဘူးလား...။

နီးနီးလေး ပါလာသလား... ဝေးဝေးမှာ လား...။

သူ ဘာမှ မသိဘဲ မကြုံဘူးသည့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ခြေဦးတ
ည့်ရာ စွတ်ရွတ်ပြေးသည်။ ။

လမ်းရယ်... ခရီးရယ်.... ဘာမှ ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ မှောင်ရိပ်တွေချ
ည်း ခို၍ ပြေးခဲ့ရင်.....။

*